

parti måtte samtykke heri, og uanset at det pågældende parti måtte være ophørt med at eksistere.

Et partinavn, der efter forløbet af 5 henholdsvis 4 valgperioder ikke mere er forbeholdt det pågældende parti i medfør af de foreslåede ændringer, vil imidlertid derefter kunne nyde beskyttelse, såfremt det ved endelig dom er fastslået eller der i øvrigt er grund til at antage, at partiet har opnået eneret til navnet, jf. nedenfor.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 13, stk. 2, kan et nyt parti ikke få godkendt et navn, såfremt det ved endelig dom er fastslået eller der i øvrigt er grund til at antage, at en anden på andet grundlag end reglerne i § 13, stk. 1, har eneret til navnet. Navnet kan dog godkendes, hvis indehaveren af eneretten har samtykket i partiets brug af navnet.

Bestemmelsen vedrører enhver situation, hvor en anden på andet grundlag end reglerne i § 13, stk. 1, har materiel eneret til navnet. Dette kan være i kraft af anden lovgivning eller på ulovbestemt grundlag. Afslag på godkendelse af et navn for et nyt parti kan således ikke blot gives for navne af en type, der sædvanligvis benyttes som partinavne, men også for personnavne, navne på virksomheder m.v. og navne af rent beskrivende karakter. En materiel ret til navnet, som ikke er en eneret, vil ikke være tilstrækkelig. Hvorvidt navne, der ikke er identiske med, men kan forveksles med et navn, en anden har opnået eneret til, skal kunne nægtes godkendt, må afhænge af udstrækningen af den beskyttelse, den andens eneret nyder efter de pågældende materielle regler.

Efter bestemmelsens ene led kan et nyt parti ikke få godkendt et navn, såfremt en andens materielle eneret til navnet er fastslået ved endelig dom. Er dommen ikke endelig, vil dette kunne begrunde afslag på godkendelse efter bestemmelsens andet led.

Efter bestemmelsens andet led kan et nyt parti ikke få godkendt et navn, såfremt der i øvrigt er grund til at antage, at en anden på andet grundlag har opnået eneret til navnet. Heri ligger ikke et krav om, at det med sikkerhed kan afgøres, om en anden har opnået eneret til navnet. Det er tilstrækkeligt, at der efter de for indenrigsministeren foreliggende oplysninger er grund til at antage, at en anden har opnået eneret til navnet. Dette hænger sammen med, at indenrigsministeren ikke har samme muligheder som domstolene for at få forelagt beviser og foretage bevisbedømmelse med henblik på at afgøre, om f.eks. en forening har opnået eneret til et navn ved brug.

Det forudsættes, at Indenrigsministeriet ud fra de for ministeriet tilgængelige oplysninger udfolder rimelige bestræbelser, f.eks. efter omstændighederne

ved henvendelse til Det Centrale Virksomhedsregister, på at afklare, om der findes en anden, der på andet grundlag end reglerne i folketingsvalgloven måtte have eneret til det pågældende navn. Det er ansøgeren af et navn for et nyt parti og ikke Indenrigsministeriet, der i givet fald skal indhente et samtykke hos indehaveren af eneretten.

Bestemmelsen indebærer ikke, at der tillægges indenrigsministeren beføjelse til at afgøre, hvem der er materielt berettiget til et bestemt navn, der ikke er omfattet af beskyttelsen efter § 13, stk. 1, idet denne afgørelse er et domstolsanliggende. Såfremt indenrigsministeren måtte afslå at godkende et bestemt partinavn under henvisning til den foreslåede bestemmelse, vil adressaten for afslaget derfor kunne anlægge sag ved domstolene og i givet fald få endelig dom for, at en anden ikke har opnået materiel eneret til det pågældende navn, hvorefter indenrigsministeren vil skulle godkende det pågældende navn.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 13, stk. 3, kan indenrigsministeren tilbagekalde en godkendelse af navnet for et nyt parti, såfremt det viser sig, at det ved endelig dom er fastslået eller der i øvrigt er grund til at antage, at en anden på andet grundlag end reglerne i § 13, stk. 1, har eneret til det pågældende navn, og såfremt indehaveren af eneretten ikke samtykker i partiets brug af navnet. Er partiet anmeldt for indenrigsministeren efter § 12, bortfalder partiets ret til at deltage i folketingsvalg, såfremt godkendelsen tilbagekaldes.

Bestemmelsen vedrører de situationer, hvor Indenrigsministeriet efter godkendelse af partinavnet bliver bekendt med nye oplysninger, f.eks. en dom eller andre oplysninger, der indebærer, at den meddelte godkendelse er sket på et urigtigt grundlag. Dette gælder, uanset om de faktiske kendsgerninger, f.eks. en dom, oplysningen vedrører, har foreligget og eventuelt er blevet offentligt tilgængelige før meddelelsen af godkendelse. Det er i denne situation Indenrigsministeriet, der skal undersøge, om indehaveren af eneretten samtykker i partiets brug af navnet.

Bestemmelsen giver alene adgang til at tilbagekalde og indeholder ikke nogen pligt hertil. Om der skal ske tilbagekaldelse af en godkendelse af navnet for et parti, vil bero på en skønsmæssig vurdering af, i hvilket omfang partiet i tillid til den meddelte godkendelse af partinavnet er gået i gang med at indsamle det fornødne antal vælgererklæringer. Hensynet til det parti, der i tillid til den meddelte godkendelse af partinavnet har fået indsamlet det fornødne antal vælgererklæringer eller et ikke ubetydeligt antal kan således tilsige, at tilbagekaldelse undlades.